

Overweging bij het feest van de Heilige Familie

31 december 2023, H. Maria Geboortekerk Losser

Genesis 15,1-6; 21,1-3 / Psalm 105 / Lucas 2,22-40 (jaar B)

We zitten nog volop in de Kersttijd, een periode waarin we Jezus op de voet volgen en zijn belang voor ons allemaal. Van zijn geboorte met Kerstmis tot zijn vlucht naar Egypte na het bezoek van de drie Wijzen en de Onschuldige Kinderen die werden vermoord, tot het feest van zijn Heilige Familie. Van het hoogfeest van zijn moeder, Heilige Maria Moeder van God tot de Openbaring van de Heer; de feesten waarin we gedenken hoe Jezus waarlijk mens en waarlijk God is en hoe de Heilige Geest over hem kwam toen hij werd gedoopt door zijn neef.

De hele Kersttijd is zo een samenvatting tot zijn openbare leven: van zijn opgroeien, zijn ontplooiing tot geliefde Zoon van God. Ondanks alle tegenslagen vertrouwden Jozef en Maria op God en wisten ze Jezus geborgenheid te geven, zodat hij veilig kon opgroeien tot Gods welbeminde Zoon.

God drukte Abraham al op het hart niet te vrezen. Angst verlamt, terwijl vertrouwen en blijdschap ons doet opleven. De boodschap van het verhaal van Abraham is: vrees niet, en geloof wat God ons belooft; namelijk: wie in God gelooft, zal vruchtbaar zijn.

Tot op onze oude dag kunnen we nog vruchtbaar zijn voor elkaar. Een voedingsbodem zijn van liefde en trouw, in aandacht en zorg voor elkaar. Als we vruchtbaar zijn voor elkaar, betekent dat, dat we elkaar groeikracht gunnen.

En dat bewijst het verhaal van Abraham en Sara in de eerste lezing. Tegenslagen zijn niet het einde. Er is altijd hoop op nieuw leven, een nieuw leven. Een vernieuwend leven. Er kon nieuw leven groeien in Sara.

Dat maakt ons blij: daarom heet Abrahams zoon Isaak – dat betekent lachen. Ik denk dat Sara ook niet zomaar lachte uit ongeloof, cynisme of verwondering, maar vooral uit blijdschap. Een kind is een belofte voor de toekomst, hoe kwetsbaar ook. En daarin geloven, geloven in de kwetsbaarheid en kracht van een kind, maakt ons gelukkig. Bij het opvoeden van een kind moeten we immers niet voortdurend bang zijn, maar ons vooral verheugen in en verwonderen over dat nieuwe leven.

En zo werd Abraham de vader van Isaak, met wie God zijn verbond voortzette. Een eeuwigdurend verbond, dat ook voor zijn nakomelingen zou gelden. Met Isaak, de voorvader van Jakob, en daarmee die van Jezus. Gods belofte van leven, van niet bang hoeven zijn, werkt door tot in elke generatie.

Gods verbond met ons is stevast blijven geloven in een betere toekomst. Hij laat ons niet los. Dat is de kern van de blijdschap van Sara, van de vreugde van Kerstmis, van Jezus' Blijde Boodschap.

Gods wijsheid is vlees geworden. Zo kwetsbaar en geboren in de periferie, weet Jezus zich geliefd door zijn ouders, door God, door de herders en de wijzen. En ondanks de vlucht van zijn ouders naar Egypte, naar een veilige plek, kon hij terugkeren en de Geest over zich krijgen toen hij zich liet dopen uit solidariteit met de zondaars.

Ook die solidariteit maakt ons gelukkig, omdat we in solidariteit met elkaar voelen hoe we er niet alleen voorstaan. Hoe we zo één familie zijn. Met dezelfde emoties, dezelfde pijn. En... dezelfde vreugde. Hoe we zo samen Mens zijn. Met elkaar verbonden zijn.

Laten we de hand in eigen boezem steken, bij ons hart, waar we Jezus in de adventtijd zo verwachtten. Is hij daar werkelijk geboren? Is daar nog ruimte voor hem, is ons hart daar nog vol van? Zijn we nog steeds blij met Zijn geboorte? Willen wij zelf vader of moeder van dit goddelijke kind zijn?

Oud en nieuw komen in Jezus bij elkaar. Simeon en Hanna, de oude mensen in de tempel, die in Jezus de belofte van een wereld vol vrede en vreugde, maar ook van beproeving herkenden. Jozef en Maria, de jonge ouders, die God dankten voor hun kind. Jezus verbindt zo oud en nieuw met elkaar en is een vleesgeworden belofte voor de toekomst.

Met Oud en Nieuw kijken we terug: durven we waarachtig te zien waar we tekort zijn geschoten en waar we dankbaar om zijn? En durven we te kiezen voor een andere afslag, als we beseffen dat de weg die we hebben gekozen niet altijd de juiste was? Hebben we ons hart, die herberg, voor Hem waarachtig geopend en laten we zijn licht tot in onze donkerste hoeken schijnen?

God, die zo klein in ons geboren is, kan zo in en bij ons verder groeien. Op een veilige, lichte plaats. Onze schaduwplekken opruimen en verlichten - en daar hebben we ons leven lang de tijd voor!

Als we Hem de kans geven, zal Jezus in ons opgroeien van een klein, vertederend kind tot een wijze profeet die ons de Weg wijst en die door de vensters van ons geloof door ons naar buiten mag schijnen. Wij mogen in ons hart voor hem zorgen, net als Jozef en Maria.

Wij mogen zijn tempel zijn. Wij mogen onze ramen openzetten en Gods liefdevolle licht uitstralen.

Jezus werd door Jozef en Maria aan God opgedragen en zo kunnen wij ook onszelf opdragen aan Hem, met Gods hulp en genade. Zo zullen we steeds meer op hem gaan lijken en worden we zelf steeds meer kinderen van God. Dan leven we een vruchtbaar leven, omdat we zo elkaar het leven gunnen.

Laten we open staan voor die Weg die Jezus ons wijst: de weg van verbondenheid, van genegenheid en toegenegenheid. Als tegengif tegen alle kwaad in de wereld en de beproevingen waar we voor staan.

Ja, Jezus is geboren in een heilige Familie en wij mogen wij daar deel van uitmaken! In Christus zijn wij met elkaar verbonden en familie van elkaar. Broeders en zusters van elkaar. Kinderen van onze Vader, die ook onze Moeder is. Samen in de liefde van Christus. Dat mogen we geloven en aan elkaar door blijven geven, tot in de eeuwen der eeuwen. Hoe oud of hoe jong we ook zijn.

Laat dat ons beste voornemen zijn: de belofte van vrede met de geboorte van Jezus waarmaken, dankbaar zijn voor het wonder van het leven. En daarmee de wijsheid van Simeon en Hanna en het geduld en de trouw van Jozef en Maria waarmaken!

Dan dolen we niet meer in het donker, maar wandelen we in een helder licht. Amen.